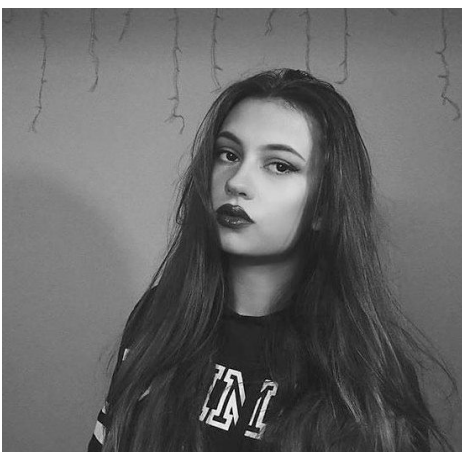

Metų mokine išrinktos trečiokės Deimantės Stankevičiūtės mintys

Praveriu gimnazijos duris ir jaučiuosi dėkinga, turėdama galimybę gauti išsilavinimą. Nenorėčiau nieko keisti: praeities įvykiai buvo tokie, kokie turėjo būti, dabartis yra tokia, kokią sukuriame patys, o ateitis nuolat keičiasi dėl dabarties sprendimų.

Juokingiausio mokyklinio nuotykiu neturiu - man juokinga ir laiminga kiekviena akimirka, praleista su artimais draugais mokykloje, popamokinės veiklos metu, nes aplink mane - nuostabūs, motyvuoti ir linksmi žmonės, todėl su visais patiriu įvairių nuotykių.

Didžiuojuosi, kad mokausi motyvuotoje gimnazijos aplinkoje, tarp nuostabių žmonių, kurie ne tik leidžia tobulėti įvairiose srityse, bet ir visuomet pataria, padeda ir neleidžia sustoti.

Didžiausios ydos: tingėjimas, egocentiškumas ir piktumas.

Svarbiausios vertybės: meilė šeimai, artimiesiems ir draugams, dėkingumas ir sąžiningumas (nuoširdumas).

Vieno autoriteto neturiu: man autoritetu gali tapti bet koks žmogus, nuoširdžiai siekiantis tikslo ir visokeriopo tobulėjimo, optimistiškai nuteikiantis jį supančią aplinką.

Į negyvenamą salą paimčiau artimą draugą arba šeimos narį - juk, kai artimas sielai žmogus šalia, galima surasti sprendimą bet kokiai problemai ir nieko netrūksta.

Metų mokytoja išrinktos chemijos mokytojos Loretos Skardžiuvienės mintys

Praveriu gimnazijos duris ir užuodžiu vestibulio kvapą. Mane gali užrištomis akimis pastatyti vidury vestibulio, ir aš užuodžiu, kad tai mokykla, vestibulis. O jeigu atvažiuoju vėliau, tai tada užuodžiu bandelių su cinamonu kvapą.

Juokingiausias mokyklinis nuotykis buvo, kai verkiau kambarėlyje, durys buvo atlapos ir kvapas sklido, o mokytoja prie lentos staugė, kad paduos visus į teismą, kad kabinetas „priperstas“, o aš tik buteliuką su natrio sulfidu išploviau. Vyko hidrolizė ir pasklido supuvusių kiaušinių kvapas. Tyliu, užsirišusi burną ir nosį, nes kitaip išbūt neįmanoma, ir pasiėmusi chalata dariau tokį „malūną“, kad vėdintųsi, langą atidariusi, o tas kvapas čia ir eina, vyksta istorija chemijos kabinete! Mokytoja tikrai pauostė orą: „Kas čia?! Kas čia taip padarė?!“. Mokiniai pirmuose suoluose dar neužuodžia. Nosis labai jautri, staigiai reaguoja į tą kvapą, kuris pamažu sklinda į klasę.

Svajoju pakeisti... gal ir nedirbčiau mokykloje. Man buvo rekomenduota, kad galiu būti ekskursijų vadove, bet tai nesąmonė, vis tiek atsidurčiau mokykloje. O jeigu rimtai, tai keisčiau chemijos kabineto grindis.

Mano autoritetas yra iš „Ozo šalies burtininko“ jaunystės fejta Stela.

Trys baisiausios ydos: bukumas, gobšumas, pasipūtimas.

Trys gražiausios vertybės: subtilumas, geras humoro jausmas, nuoširdumas. Į negyvenamą salą pasiimčiau... kompiuterį. Pasigaučiau kokį ungurį elektrinį ir sėdėčiau 14 valandų...

Mieli skaitytojai,

Mokslo metai nenumaldomai artėja prie pabaigos. Vieniems tai – džiaugsmas, kad pagaliau galima tapti nerūpestingiems ir pasinerti į vasarišką nuotaiką. Kitiems – tai laikas, kai tenka susiimti, pamiršti linksmybes ir sėstis prie knygų, nes jau tuoj tuoj bus tai, „ko nevalia minėti“ – (šnabzdėjimas) egzaminai. Kaip žinote, aš iš tų, antrųjų, ir tai yra paskutinis mano, redaktorės, žodis Jums. Ko aš išmokau per dvylika metų mokykloje? Siekti svajonių. Nesvarbu, kokios jos – didelės ir nerealios atrodo aplinkiniams, jei tik jaučiate širdimi ir visu kūnu, kad kažko norite ir negalėtumėte gyventi be to, dėkite visas pastangas, kad troškimai išsipildytų. Paulo Coelho yra sakęs: „Kai tu tikrai ko nors trokšti, visas pasaulis slapta padeda tau įgyvendinti šį troškimą“. Galiu tik patvirtinti šią mintį, nes pačiai teko patirti „Visatos įsikišimą“.

Išmokau atskirti tikrus draugus nuo apsimetėlių. Pripažinkime, kad visi žmonės turi šviesiąją ir tamsiąją savo pusę ir kartais nugalai tamsioji. Taigi, išmokau atsirinkti tuos, kurių šviesa laimi dažniau. Tą suprasti yra labai svarbu, kad kuo mažiau nukentėtų Jūsų dvasinė būseną, kad būtumėte kuo mažiau iškaudinti ir kad kuo mažiau skaudintumėte patys. Supratau, kad neužtenka lankyti mokyklą ir klusniai sėdėti pamokose, kad kažko išmoktum ir išlaikytum egzaminus gerais rezultatais. Reikia įdėti daug papildomų pastangų, praleisti

daug valandų kankinantis prie ne itin mėgstamų dalykų, atsisakyti ne vieno pasiūlymo smagiai praleisti laiką, kad galėtum ramia galva ir užtikrintu žingsniu eiti į egzaminą. Kuo anksčiau suprasite, kad geri įvertinimai nenusileidžia iš dangaus ir kad niekas teisingų atsakymų į ausį nepašnabzdės, tuo bus geriau. Jokiu būdu nenualinkite savęs, raskite pusiausvyrą tarp mokymosi ir poilsio, nes kitaip į egzaminus „ateisite keturiomis“. Ir visada prisiminkite, kad kančios baigsis, ateis JŪSŪ vasara ir prasidės tikras gyvenimas!

Išmokau mylėti kiekvieną akimirką. Nesvarbu, ar tai būtų matematikos pamoka, juokiantis su draugėmis iš kvailiausių dalykų. Makaronai ant grindų valgykloje. Nepaprastai skani cinamoninė bandelė... Viskas suteikia džiaugsmo, kai randi tam prasmę. Todėl linkiu ir Jums pamilti visas akimirkas mokykloje, nes nė viena iš jų nebeprisikartos. Kai išeisime, pasikeis ne tik aplinka, bet ir žmonės, pareigos, atsakomybė, linksmybės. Mūsų lauks ekstremalūs pokyčiai. Tad mėgaukitės lengvumu mokykloje, mokytojų rūpesčiu ir cinamoninėmis bandelėmis!

Prarasdamas gali atrasti

Abitūros metai prasideda lengvu džiugesiu – pagaliau dvylika metų trukusi mokyklos suolo odisėja baigsis! Kartu išgyvenę gimnazijos keturmetį suolai paleis dar vieną būrį jaunų žmonių į nenuspėjamą ateitį, birželį dar padės išgyventi egzaminų iššūkius, o po to atsikvėps prieš naujuosius veržlius savo šeimininkus. Vasarą gimnazijos sienos dar atkartos juoką, keiksmus dėl namų darbų kiekio ar iš proto einančių mokytojų, abiturientų maldas bei ironiškus pamąstymus. Spintelėse dulkės kreida, išdžius kempinės, rūbinėje tyliai augs pelėsis... Paskutiniai metai gimnazijoje ...

Baigiasi svarbus žmogaus brandos etapas, po kurio viskas bus jau nebe taip, mokykla atrodys nebe tokia, mokytojai nebe tokie. Ir mes nebe tie patys. Palikę mokyklą, paliksime joje dalį savęs, tačiau, ją palikę, vis tiek nešimės kartu. Taip, visą tą dviejų korpusų pastatą, visus keturis aukštus – tai bent svoris! Visus tuos mokyklinius prisiminimus, kurie amžiams suguls širdies ir atminties kertėse. Tik iki egzaminų likus septyniolikai dienų tikrai pajuntu, kaip skrieja laikas, laikas alyvom nužydi – kaip viskas iš tiesų laikina. Tačiau juk laikinume slypi savotiška nekintanti amžinybė: toji lenta, kuri mus stebi, anksčiau stebėjo kitus, mums išėjus vėlgi stebės.

Brigita Sližauskaitė, IVb kl.

Mokykla – vieta, į kurią visuomet norisi grįžti

Visuomet norisi patirti rugsėjo 1 – osios jaudulį kopiant laipteliu aukštyn ir užplūstantį džiaugsmą pasiekus dvylikos etapų „finišą“. Tie dvylika metų tuo metu atrodo patys ilgiausi gyvenime ir labiausiai erzinantys apribojimų prasme. Dažnai užklupdavo jausmas, jog esu įkalinta tvirtovėje, kurioje lemiamą žodį turi tik mokytojai ir tėvai.

Tokios mintys sukdavosi galvoje būnant mokine. Dabar, po beveik septynerių metų, gavau galimybę į viską pažvelgti kitomis akimis ir suprantu, kad tai buvo patys geriausi gyvenimo metai. Kas gali būti geriau už tai, kai vienintelė pareiga, kurią privalai kasdien priimti – mokyklos lankymas. Negana to, kartais galima pasimuliuoti, pramiegoti ar visą dieną vartytis lovoje be jokių rūpesčių, nes mokykla be tavęs nesugrius. Kadangi mokytojas yra žmogus, su kuriuo galima tartis – kitą dieną nueini ir sutari, jog atsiskaitysi už praleistas pamokas. Kas keičiasi uždarius mokyklos duris ir pradėjus savarankišką gyvenimą? Tai visiškai kitas pasaulis, kuriame vienintelis pasirinkimas – pradėti darbą lygiai aštuntą ar eiti į darbą kiek anksčiau, jog atliktum vakar neužbaigtus darbus. Čia simuliuoti jau nebegali, nes žinai, kad nebus kam tavęs pakeisti ir už tą dieną negausi pinigų, kurie yra būtini šiame sudėtingame pasaulyje. Neatskris mama „fėja“ su lėkštute lietuvių į lovą ir nepažers dienpinigių, juk tai labiausiai džiugindavo mokyklos laikais. Dabar, kad ir kaip bebūtų sunku, privalai eiti į darbą, jei sieki gyventi geriau.

Kiekviena diena tampa iššūkiu, nes nežinai, ko tikėtis, kokie rūpesčiai užgrius tavo pečius. Privalai nuolat galvoti apie biudžetą, jį paskirstyti taip, kad viskam užtektų ir dar liktų pramogoms, suki galvą, ką skaniai bei pigiai pagaminti, o mokykloje visuomet būdavo skanus, pigus maistas, namuose garuodavo mamos paruošti pietūs. Galima vardinti daugybę dalykų, bet ir taip akivaizdu, jog mokykloje buvo patys geriausi gyvenimo metai, į kuriuos visados norisi grįžti.

Už kelių mėnesių bus lygiai septyneri metai, kai šį kartą užversiu mokyklos duris vasaros atostogoms drauge su savo mokiniais. Taip, su savo mokiniais, nes esu lietuvių kalbos ir literatūros mokytoja. Sunku patikėti, jog, regis, taip neseniai pati sėdėjau mokyklos suole bambėdama, koks blogas gyvenimas, kokie „užknisantys“ tie mokytojai, mokyklos kvailos taisyklės ir kada gi pagaliau ateis tas metas, kai galėsiu ištrūkti į laisvę, darysiu, ką tik širdis geis. Keistas jausmas, dabar stoviu kitoje „barikadų“ pusėje ir priešais mane sėdi tokie patys bambekliai, kuriuos privalau įtikinti tuo, kad eina geriausi jų gyvenimo metai. Negana to, kažkoku būdu turiu perteikti jiems žinias, kurios, pasak jų, nėra būtinos ir netgi nebus reikalingos jiems gyvenime. Kruopštus, ilgas pasiruošimas pamokai praranda prasmę, kai pamatai jų apniukusias akis bei išgirsti negatyvumu slegiančius komentarus. Tačiau puikiai supranti, nes jų akyse matai savo praeitį ir bandai ieškoti kompromisų, kurių dėka viskas įmanoma ir tokiu būdu darbas įgauna kitokio žavesio. Malonumu, džiaugsmu papildai patirties bagažą ir sparčiu žingsniu keliauji pirmyn. Šiuo atveju tvirtovė tampa ne mokykla, kurioje jautiesi įkalintas, o nuosavas kabinetas, kuriame jautiesi saugus. Keisčiausia, jog visi mokytojai - „užknisantys“, „užsisėdę“, verčiantys siekti tikslo, tapę geriausiais draugais ar klasės auklėtoja, kuri nuolat gaubė rūpesčio skraiste – tapo kolegomis. Tad gal nėra jau taip ir blogai nuolat bambėti, nes galiausiai įžengiau į tą patį lygmenį su tais, kurie visa galva buvo aukščiau, bet jų dėka – juos pasivijau.

Nuotraukos Roko Štikano ir Ievos Jankauskaitės IVb kl.